

Maar daar wou Barend niet van weten en hij had wijselijk de tabak en de pijp en de boekjes en de snoeperij in de kist onder zijn kooi geborgen.

Nu waren er nog maar een paar uur voorbijgegaan; vader was de feeststemming al lang kwijt en de knechts dachten er zeker ook niet meer aan. Nu begon het te spannen, wisten ze. Er was al naar land geseind, dat ze 't wel konden houden, maar dat er uit voorzorg toch 'n oogje in 't zeil gehouden moest worden, je kon nooit weten en dan was het beter, gewaarschuwd te hebben. Daar verder, de kant van Camperduin uit, stegen telkens vuurpijlen de lucht in — daar was dus een schip in nood. Maar aan helpen konden zij niet denken, het was al mooi, als zij het er zelf zonder verdere kleerscheuren afbrachten, ongerekend dan de boegspriet, die al gebroken was en zoo goed en kwaad het kon hersteld, en de voorwerpen, die van dek gaspoeld waren.

Alleen Barend hield nog vol — maakt de Kerststemming vast — wat moest hij ook angst hebben, nu hij dicht bij vader was?

Nu was het Kerstnacht, Heilige Nacht en brandden overal op de heele wereld de kaarsjes aan de kerstboomen — morgen ook in hun dorp in de kerk; hij mocht daar altijd graag naar toe en dan luisteren naar het kerstverhaal. Tenminste, toen hij kind was mocht hij dat graag, verleden jaar eigenlijk ook nog. Maar nu hij een man was, met een bruin verweerd gezicht en rood uitgebeten handen met kloven, die toch geen pijn meer deden — ja, nu — nu zou hij toch één ding wel graag willen: dat ze thuis zaten rondom een kerstboom, of beneden in de kaguit met moeder en de zusjes en dan met een kerstboom, zooals je wel op plaatjes zag. Dan zou hij wel aan vader vragen, om uit de Bijbel voor te lezen, want daarin stond 't toch maar het allerbeste, hoe het gebeurd was, lange, lange jaren geleden, ook op een Kerstnacht.

Opeens besepte hij, hoe anders het nu was: bruisende, schuimende, woeste golven, die met donderend geweld tegen hun boot beukten en hem probeerden los te scheuren van de mast — o, de zee kon zoo verraderlijke kuren hebben, hij wist er alles van! — en gierende windstooten, die telkens terugkwamen en een poging deden, de mast heelemaal weg te rukken. Ja, als dat gebeurde, dan was ie er zelf geweest!

Oorverdoovend was het lawaai — daar ginds schoten weer vuurpijlen omhoog — verderop draaide regelmatig een vuurtorenlicht en nog één en daarachter nog één — zoo kon je volgen, waar het land lag — ze zaten toch gevaarlijk dicht op de kust, besepte hij even, maar vader zou ze wel weg krijgen of om en bij op dezelfde plaats houden.

Kerstnacht — 't was 'n mooie „stille nacht"! — De ster van Bethlehem — ja, zij hadden ook lichten in 't zicht, van de vuurtorens — maar of die wel veiligheid

beteekenden? zij moesten juist zorgen, daar nu flink uit de buurt te blijven!

„Ja, vader — hier ben 'k!” schreeuwde Barend, zoo hard hij kon, tegen een rukwind in, want hij meende vader's stem gehoord te hebben. Maar in dit geraas kon het net zoo goed de gil van 'n meeuw geweest zijn! Nee, tòch klonk er een stem, verweg, leek wel, nog eens en nog eens: „Bááárend! .. ik ben 't .. Henderik .. ik kom bij je .. je vader wil, dat je naar beneje ga ! !”

Nu zag Barend een schim en hij begreep, dat Hendrik, een van de knechts, bij het even bedaren van de storm, tusschen twee stortzeeën in, zou probeeren, zijn mast te bereiken, om daarna hem naar de kajuit te brengen. Want alleen zou Barend dat niet kunnen.

Maar opeens gilde hij met z'n hooge jongensstem terug: „Blijf maar, Hendrik — niet doen, ik kom naar jòu!” en meteen liet hij z'n koude handen, die krampachtig de mast omknelden, glippen en schoot hij voorover naar de plek, waar Hendrik een houvast moest hebben.

Tegelijk stortte een hooge golf over dek — een vloek scheurde door alles heen en in een oogenblik van plotselinge versuffing voelde Barend zich door een paar sterke knuisten opgenomen en neergesmeten, het trapje af, meteen de kajuit binnen.

Daar, in de schijnbare stilte, die vreemd aandeed na al het lawaai op dek, hoorde hij boven z'n hoofd zware stappen, nog een vloek, ijselijk van ellende — en dadelijk vader's stem, schor en verweg: „Man over boord . . . Hendrik . . . !”

Opeens begreep Barend, en op de bodem van de kajuit, voorover, zooals hij neer gevallen was, voelde hij zich wegzinken van akeligheid; en in een aanval van razernij en volkomen besef van onmacht sloeg hij wild met armen en beenen en gilde het uit en vloekte als de ruwste matroos.

Arme Barend! . . . hij had goed geraden . . .

Toen ze al een paar dagen binnen waren, gaf de zee nog in Oudjaar haar buit terug en spoelde Hendrik's lijk aan op het strand vóór Egmond. Barend moest zich telkens bedenken, hoe het ook weer gebeurd was: 't was Kerstnacht, en toen . . . en toen wou hij Hendrik tegemoet en toen kwam er een golf en sleurde hem mee . . . maar toen werd hij gegrepen, Hendrik, die zich losgelaten moest hebben, om hem te grijpen . . . en toen . . . hoe was 't toch allemaal weer . . . ?

En telkens weer opstandig tegen zoo iets vreeselijks, balde hij z'n grove jongensvuisten en drukte z'n nagels diep in z'n handpalmen, wat lekker pijn deed, zóó fel drukte hij aan. Maar pas, toen hij naast vader — en achter hem bijna het heele dorp — de baar volgde op het kerkhof en hij vóór het open graf luisterde naar dominee's woorden van troost, begreep hij iets. En dáár opeens kon hij zacht huilen en snikken als een klein kind, van echte droefheid, maar vooral van dankbaarheid, omdat op Kerstnacht een mensch, Hendrik, de knecht op hun boot, z'n leven geofferd had, om het leven van hem, z'n medemensch, te redden.

Op Heilige Nacht was het gebeurd — nu wist hij, waarom het goed was en zóó moest zijn. Hij zou het z'n leven lang niet vergeten!

Het roode Mutsje

door C. Th. MARIE BOON,

met illustraties van CLAUDINE DOORMAN.

Nettie en Miesje waren allang vriendinnetjes van elkaar. Ze gingen al ruim een jaar op school. Nettie was acht jaar oud en Miesje zou met Kerstmis, juist op den eersten Kerstdag, acht jaar worden. Ze woonden dicht bij elkaar en gewoonlijk kwam Nettie 's morgens juist uit haar huis, als Miesje er aan kwam en dan gingen ze gezellig samen verder. En na schooltijd liepen ze altijd samen, maar dan gingen er ook nog wel andere kinderen een eindje mee, vooral als het de tijd van touwtjespringen of knikkeren was. Maar nu was Nettie lang ziek geweest en had thuis moeten blijven. Ze was nog zwak.

Zij verlangde er naar om weer naar school te mogen gaan, want ze vond het er prettig. De juffrouw wist ook zulke aardige spelletjes en dan kon je zoo leuk spelen met alle kinderen tegelijk in het speeluurtje! De dokter had tegen haar moeder gezegd, dat moeder het maar eens moest probeeren om haar alleen 's morgens naar school te laten gaan en zoo was zij 's morgens door haar moeder op school gebracht. Nettie had een rood mutsje op met een zwarten rand, dat zij van haar grootmoeder had gekregen. Grootmoeder had het zelf gehaakt. Eerst vond zij het mutsje niet zoo heel mooi, maar moeder zei, dat het juist een aardig mutsje was en zoo lekker warm!

Het tweede uur van den schooltijd kwam zij de klas binnenstappen. Miesje vond het wel aardig, dat Nettie weer op school was, maar ze was toch niet zóó blij, als je misschien denkt. Want wat was er gebeurd?

In den tijd, toen Nettie ziek was, was er een nieuw kind in de klas gekomen. Ze heette Louise en ze was al bijna tien jaar. Louise had al op verschillende plaatsen gewoond. Ze had een heeleboel jurken en ze was veel mooier gekleed dan de andere kinderen. Miesje zag erg tegen haar op en ze vond het wát prettig, toen Louise vroeg of Miesje haar vriendinnetje wilde worden. Miesje zei niet: „Ik heb al heel lang een vriendinnetje, Nettie.” Ze zei: „Ja, dat is goed, maar als Nettie weer beter is, moet die ook met ons uit school naar huis gaan.”

„Waarom eigenlijk?” zei Louise.

Ja, waarom?

Toen Nettie met haar moeder de klas binnenkwam, zaten alle kinderen al op hun plaats. Miesje en Louise zaten naast elkaar. Miesje zei tegen Louise: „Kijk daar komt Nettie!”

„Dàt kind?” zei Louise en verder keek ze niet meer naar Nettie om.

De school ging uit en de meisjes waren in de gang bezig om haar goed aan te doen. Nettie zette haar mutsje op.

„Wat heb jij een bespottelijke muts op!” zei Louise.

„Je lijkt wel een doodbidder!” zei Miesje.

Louise moest vreeselijk lachen. Nettie vond het naar, dat Miesje haar muts zoo leelijk vond. Onder het naar huis gaan was ze heel stil, terwijl Louise en Miesje lachten en praatten en vooruitholden.

Miesje keek nog even om. „Kom je nu Nettie?” riep ze. Maar Louise zei: „Och, laat dat kind toch loopen,” en toen holden ze weer verder. Toen Miesje 's avonds in haar bedje lag, kwam moeder nog even bij naar. Miesje vond zichzelf, nu ze niet meer bij Louise was, toch heel onaardig, omdat ze Nettie bedroefd had gemaakt. En ze kon niet slapen vóór ze moeder alles had verteld. Het speet moeder heel erg, dat Miesje zoo naar Louise had geluisterd en dat ze haar vriendinnetje Nettie in den steek had gelaten.

„En hoe kwam je toch aan dat woord doodbidder? Wat bedoelde je daarmee?” vroeg moeder.

„Och, dat weet ik eigenlijk zelf niet, maar Louise zei het tegen mij de eerste keer, toen ze me zag en toen ik dat zwarte manteltje aan had.”

„Vondt je dat prettig, toen Louise dat tegen je zei?”

„O, nee moes, heelemaal niet.”

„En toch zei jij het weer tegen Nettie!” zei moeder ernstig. Miesje kreeg de tranen in de oogen.

„Ja, ik begrijp zelf niet, hoe ik dat kon doen. Ik geloof, dat ik het niet gezegd zou hebben, als Louise er niet bij geweest was. Zou Louise mij zoo stout maken, moeder?”

„Stout of goed maken kan een ander je niet, mijn kind” zei moeder, „dat kun je alleen zelf”.

Den volgenden morgen vóór schooltijd zei Miesje tegen haar moeder:

„Moeder, ik zal een beetje vroeg naar school gaan en dan ga ik naar Nettie's huis en vraag of Nettie niet boos

op me wil zijn. Dan gaan we weer altijd met ons beidjes naar school en terug. Als Louise dan naar mij toekomt, zeg ik, dat ik nu liever weer alleen met Nettie vriendinnetje wil wezen. Louise moet dan maar een groter meisje vragen.” Moeder gaf Miesje een zoen en zei:

„Dat vind ik heel flink van je. Ik geloof ook, dat het beter is, dat je niet meer met Louise omgaat.”

Miesje stapte welgemoed naar het huis, waar Nettie woonde. Juist kwamen Nettie's groote zus Dina en haar broer Frans op de fiets het hekje uit.

„Dag Dina, dag Frans,” zei Miesje. „Is Nettie al klaar om naar school te gaan?”

Dina en Frans keken heel ernstig.

„Nettie kan niet naar school, ze is weer ziek,” zei Dina.

Ze knikten even tegen Miesje en toen reden ze weg.

Verdrietig liep Miesje verder. Nu had ze het zoo graag weer goed gemaakt met Nettie en nu kon het niet. Zouden Frans en Dina ook boos zijn?

Op de stoep van de school stond Louise. „Heb je dat kind met die mooie muts niet bij je? Gelukkig!” zei Louise.

„Nee,” zei Miesje zacht. „Nettie is ziek. En Nettie is mijn vriendinnetje... en ik wil ook liever weer alleen vriendinnetje met Nettie wezen, dat is veel leuker.”

„O, best hoor,” zei Louise snibbig. „Ik kan wel heel andere vriendinnen krijgen dan zulke kinderen als jullie bent!” En boos liep ze weg.

Toen Miesje om twaalf uur thuis kwam, vertelde ze, dat Nettie weer ziek was en moeder belofde haar, dat zij 's middags eens zou gaan kijken, hoe het met Nettie ging.

Nettie's moeder deed met een bedrukt gezicht de deur open, toen ze Miesje's moeder zag aankomen. In het huis was het heel stil. In haar bedje lag Nettie met een hoogroode kleur. Haar oogen hield ze toe. Nettie's moeder vertelde, dat Nettie 's nachts erg de koorts had gehad en dat ze toen maar steeds praatte. Maar haar vader en haar moeder, die toen bij haar bedje stonden, konden niet begrijpen wat ze zei. Nettie riep soms: „Muts, bespottelijke muts!” en dan weer „Doodbidder!” Wat vonden Nettie's ouders dat naar! Nu was Nettie wat rustiger.

Nettie's moeder vroeg nog of Miesje's moeder ook wist of er op school iets gebeurd was, dat Nettie zich zoo aangetrokken had. En nu moest Miesje's moeder wel alles vertellen.

Toen Miesje uit school kwam en hoorde dat Nettie zoo ziek was en dat ze in de koorts steeds maar over haar mutsje gesproken had, vond Miesje dat vreeselijk.

„O, moesje,” zei ze, „zou Nettie nu dood gaan? Dan is het mijn schuld!” En toen barstte zij in tranen uit.

Moeder liet haar even uithuilen en zei toen:

„Ik vind het wel naar, dat je onaardig tegen Nettie gedaan hebt, maar dat Nettie daarvan dood zou gaan, dat geloof ik toch niet. We zullen maar hopen, dat zij gauw weer beter wordt.

„Maar zou Nettie niet erg boos op mij zijn, als ze weer beter is? O, Moes, ik wou dat ik het weer goed kon maken!”

„Dat denk ik niet,” zei moeder. „Daarvoor is Nettie een veel te lief kind. Als jij nu in 't vervolg aardig bent, dan zal zij het gebeurde wel gauw vergeven en vergeten.”

„Maar Nettie's moeder dan? Was die niet erg boos op mij en haar vader en allemaal? Ik durf er nooit meer heen. O, moes, als ik toch maar iets wist om het weer goed te maken,” zei Miesje bedroefd. „Als ik eens... aan Nettie... Liesbetje gaf... om te houden... zou Nettie dan niet blij zijn en gauw beter worden en zou dan alles weer goed zijn?”

„Liesbetje, je lievelingspop, wou je die aan haar afstaan? Nu, als je dat doet, dan zullen ze zeker allemaal wel begrijpen, dat je spijt hebt en dan vind ik, dat ik een heel flink dochtertje heb.”

Miesje moest toch even glimlachen door haar tranen heen. „Nu moet je je nog

maar eens goed bedenken of je Liesbetje missen kunt," zei moeder „en dan moe je me het morgenochtend maar vertellen."

Liesbetje missen — dat zou wel naar zijn, dacht Miesje. Maar ze wilde toch heel graag alles doen, wat ze kon, het om met Nettie weer in orde te maken.

Den volgenden dag stond Miesje wat eerder op dan gewoonlijk. Vóór schooltijd deed zij Liesbetje haar mooiste kleertjes aan en zei tegen haar moeder:

„Moes, wilt u Liesbetje aan Nettie brengen?"

„Ja?" zei moeder, „heb je er goed over gedacht? Je bent een beste meid." Moeder gaf Miesje een zoen en toen ging Miesje gauw naar school, want het was een heelmoeilijk besluit voor haar geweest en ze dacht: Als ik op school hard aan 't werk ben, dan vergeet ik misschien een beetje, dat ik Liesbetje niet meer heb.

's Avonds ging Miesje's moeder pop Liesbetje aan Nettie brengen. Nettie's moeder keek nu veel opgewekter, want Nettie was dien dag bijna zonder koorts geweest, en lag nu rustig te slapen. En wat was zij verrast toen zij de pop zag.

„Zondag, den eersten Kerstdag is Miesje jarig, niet waar? zei zij. Nettie mag dan een uurtje op, als alles goed gaat. Wil U aan Miesje vragen of ze dan een poosje hier komt? Dat zullen Nettie en wij allemaal prettig vinden."

„Ja, moes? zouden ze dat heusch allemaal prettig vinden?" vroeg Miesje, toen haar moeder haar de boodschap overbracht.

„Ja zeker," zei moeder „je kunt gerust gaan."

Toen Nettie's moeder den volgenden morgen met Liesbetje bij Nettie's ledikantje kwam en vertelde dat Miesje Liesbetje aan haar wilde geven, was Nettie wel blij, maar ze vond het toch erg jammer, dat Miesje Liesbetje moest missen.

Maar nu verzon moeder iets heel moois.

„Miesje is Zondag jarig heb je me verteld," zei moeder „En ik heb gevraagd of Miesje dan een uurtje bij je komt."

„O, ja, ja," juichte Nettie.

„En dan . . . als jij dan eens aan Miesje een andere pop gaf.

Wat denk je daarvan?"

„O, dat zal leuk zijn," zei Nettie en klapte in haar handjes. „En mag ik dan de pop betalen uit mijn spaarpot? Als er maar genoeg in is!"

„Misschien mag ik er anders ook wel een beetje van betalen," zei Nettie's vader, die er met Dina en Frans bij was komen staan, lachend.

Ja, dat mocht.

„En dan maak ik het jurkje," zei Dina.

„O, ja!" riep Nettie weer.

„En ik zal de pop koopen," zei moeder.

„Ja, en ze moet precies op Liesbetje lijken," zei Nettie.

„Ik zal de schoentjes maken," zei Frans.

„Dat is goed, maar denk er aan: met gele zooltjes, want die passen zoo mooi bij Liesbetje's haar, vindt Miesje," zei Nettie.

„En dan krijg je van mij een klein Kerstboompje," zei Nettie's vader.

„O!” zei Nettie, want dat vond ze nu zóó iets heerlijk, dat ze er een oogenblik van was.

De volgende dagen had Nettie heel wat te doen, want het Kerstboompje was wel klein, maar het moest toch mooi versierd worden. Toen Nettie ziek was, had ze soms heel lekkere drankjes moeten in nemen. Het goud- en het zilverpapier van de kapjes van de drankjesfleschjes had moeder bewaard en daarvan knipte Nettie nu prachtige, zilveren sterren voor het boompje. Moeder gaf haar ook wat noten en daar maakte Nettie dan gouden noten van. En boven in het boompje stond een engeltje „met heusche vleugeltjes,” zei Nettie. Die vleugeltjes had Frans gemaakt van karton en Nettie had ze keurig met zilverpapier beplakt. En toen Nettie's vader er kaarsjes in had gezet, toen was het boompje het aardigste Kerstboompje geworden, dat je je maar kunt voorstellen.

Nettie moest er telkens naar kijken. O, wat verlangde ze naar den Kerstdag, wanneer Miesje zou komen en de kaarsjes zouden branden!

Eindelijk was het toch Kerstfeest. Nettie stond voor het raam en daar kwam Miesje aan! Allen begroetten Miesje vriendelijk en feliciteerden haar met haar verjaardag en toen Miesje Nettie zag, vlogen de meisjes in elkaars armen en kusten elkaar. Dat was een vreugde!

In een hoek van de kamer stond iets achter een doek. Kun je raden wat dat was?

De schemering begon te vallen en vader ging bij het orgel zitten. Frans had ondertusschen de kaarsjes van het Kerstboompje aangestoken. Vader speelde op het orgel: „Stille Nacht, Heilige Nacht,” en Moeder en Dina zongen van het Kindje, dat in zijn kribje lag te sluimeren en dat later licht in den duisteren nacht bracht. Nettie en Miesje probeerden om zachtjes mee te zingen, heel zachtjes, want ze kenden de woorden van het vers nog niet heel goed.

En toen het lied uit was, toen nam Frans het doek weg en kijk — daar stond dat alleraardigste Kerstboompje en al zijn kaarsjes brandden! Een oogenblik bleven de meisjes verrukt staan kijken naar de glanzende noten, de schitterende sterren en het engeltje met de zilveren vleugeltjes. Toen nam Nettie Miesje bij de hand en samen liepen ze op het boompje toe. En wat was dat? Wie zaten daar op twee poppestoeltjes onder het Kerstboompje? Twee Liesbetjes! Miesje wist niet wat ze zag. En met stralende oogen zei Nettie: „Eén is er voor jou, voor je verjaardag!”

Welke? Ja, dat wisten ze zelf eerst niet, zóó gelijk waren de poppekinderen.

„Omstaan!” zei Frans.

„Miesje mag omstaan, omdat ze jarig is,” zei Nettie.

Frans hield een pop in de hoogte.

„Voor wie is deze?” vroeg hij.

„Voor Nettie,” zei Miesje.

Nu was de andere voor Miesje. En toen Miesje haar poppekind heel goed bekeek, zag ze, dat ze haar eigen Liesbetje weer terug had, want die had een klein krabje, dat Poesjenel haar eens had gegeven, achter haar oor.

En toen de twee vriendinnetjes, ieder met een Liesbetje op schoot, naast elkaar zaten, wat waren ze toen in haar schik! Ik geloof, dat er in het heele land geen gelukkiger kinderen te vinden waren Nettie vond het heerlijk, dat ze weer beter was, dat ze allemaal zoo lief voor haar geweest waren en dat Miesje nu bij haar was, bij dat aardige Kerstboompje.

En Miesje? Miesje straalde van blijdschap. Ze had goed gemaakt, wat ze verkeerd

had gedaan, ze had haar vriendinnetje terug en Liesbetje mocht ze weer mee naar huis nemen!

En toen Miesje 's avonds in haar bedje lag, fluisterde ze: „Ik dank U, God, voor dezen heerlijken verjaardag.”

Beneden uit de huiskamer klonk muziek en Miesje's moeder zong:

Vrede op aarde,
In de menschen een welbehagen!
Amen.

Met den hoed in den hand

Dat je daarmee door 't gansche land komt, weet je wel!

Maar dat je er je leven mee redden kunt, weet je nog niet! Ik zal je vertellen, hoe dat gebeurde:

Op een dag zwierf een Italiaansche orgeldraaier door de straten van een groote stad, Paramaribo was het. De man bleef voor elk huis staan om een deuntje te spelen. Hij had een aapje bij zich, een alleraardigst, schrander diertje, gekleed in een rood jasje met een petje op. Iedereen die 't beroemde boek van Hector Malot, „Alleen op de Wereld” kent, moest onwillekeurig denken: „Net Joli-Coeur!” Bij 't voortloopen zat 't aapje op den schouder van den man of op t' orgel, maar zoodra 't draaijen van 't orgel begon, wipte hij er af en ging op z'n eigen houtje wat huppelen op den grond.

Toen 't orgel speelde voor een huis met een tuintje er voor, ging de aap wat verder. Hij klauterde over 't tuinhekje en keek eens rond in den tuin. Dat zag een kleine hond, een fox-terrier, die daar woonde, onmiddellijk! Schel blaffend sprong hij op 't aapje toe. Dit dier wachtte den aanval echter zoo onverstoort kalm af, dat Fokkie niet wist hoe hij 't had en opeens pal staan bleef op eenige passen afstands . . .

De dieren keken elkaar eerst een tijdje lang en strak aan. Toen lichtte de aap plotseling den arm op om zijn vijand op de meest bevallige wijze te groeten . . . Hij nam den hoed af en maakte een diepe buiging! De uitwerking was grappig om aan te zien! — de hond liet plotseling kop en staart hangen en rende naar huis terug. Hij ging op de vlucht voor het onbegrepen!

Hij bleef verder zorgvuldig binnenshuis en kwam pas weer te voorschijn, toen de beleefde, maar geheimzinnige gast, heelemaal uit het gezicht verdwenen was.

S. R.

„Nou dag tante Rietje, ik zal je je koffer wel aangeven.” Bennie sjoerde het handvalies dichterbij zijn beenen, en zijn tante stapte in de treincoupé.

„Gaat het jongen?” vroeg ze.

„O, ja best,” antwoordde Bennie, en met twee handen tilde hij de handkoffer omhoog. ’t Zou d’er om spannen of hij die lamme hoge tree zou kunnen bereiken! en hij beet zijn tanden op elkaar, verzamelde al zijn krachten . . . toen kwam tante Rietje hem te hulp, greep het valies en tilde het naar binnen. „Wel bedankt hoor!”

Bennie knikte, met gewichtig gezicht. Hij had het toch ook bijna alleen gedaan. Hij stak één hand in zijn broekzak om zich een houding te geven, en tuurde langs den trein. ’t Was een lange, — en dan stapte hij achteruit omdat de conducteur het deurtje kwam sluiten. Nou zou het sein van vertrek wel gauw gegeven worden! — Maar tante Rietje liet het raampje neer en praatte nog tegen hem:

„Zul je moeder nog eens de groeten geven, en zusje een zoen? . . . O Bennie,” bedacht zij dan opeens „goed dat ik daaraan denk, ik moest moeder nog één gulden twintig geven voor een boek dat zij voor mij bestellen zou. Wacht . . .” Tante Rietje stak haar hand naar omlaag en Bennie nam het geld in ontvangst. Even inspecteerde hij: één gulden en twee dubbeltjes . . . je moest altijd sekuur wezen! — toen liet hij het in zijn broekzak glijden.

„Je geeft het dan wel aan moeder hè?”

Bennie knikte: „Dat komt in orde.”—

Toen onverwacht, schokte de trein en even later zette hij zich in beweging. „Dag tante Rietje, dag!” Bennie liep nog een eindje mee, bleef staan wuiven, tot hij tante Rietje niet meer onderscheiden kon, — toen draaide hij zich om en slenterde het perron af. Zoo, nu had hij verder de vrije Woensdagmiddag voor zich.

Nog een tijdje hier aan ’t station blijven kijken? ’t Was wel reuze, om naar het rangeeren te kijken . . . maar misschien zouden ze hem vragen wat of hij hier te maken had. Nee, wel bedankt, om als ’n klein jochie weggejaagd te worden . . .” Hij greep in zijn broekzak naar het perronkaartje, en voelde toen tegelijkertijd het daar opge-

borgen geld. — Hij zou beginnen met naar huis te loopen, dat spaarde het dubbeltje dat hij daarvoor gekregen had. — Dan onverwacht flitste het door zijn gedachten: als hij naar de bioscoop kon! . . . Kon natuurlijk niet, — wist hij dadelijk. Hij slenterde het station uit en een druk stadsgedeelte in.

Jongen, om altijd geld te hebben, zoals Hein Peters! Die kon doen en laten waar hij maar zin in had. Die kocht zoo maar een fotografietoestel, en dan ging hij uit kijken, of hij kocht een nieuw deel voor zijn mecanodoos, — en hij kon dikwijls naar de bios! Dan zei Hein's moeder: hier heb je een gulden, maar dan zorg je dat ik vanmiddag geen last van je heb.

Hij, Bennie had onlangs zoo eens langs zijn neus weg gevraagd: „Zeg moesje heb je misschien vanmiddag last van me?” Zijn moeder had hem heel verbaasd aangekeken, had geantwoord: „Wel nee jongen, hoe kom je daar bij?” toen had hij er verder niet over durven spreken. Bennie stond stil voor een groot bioscoopgebouw. — Hier was hij wel eens in geweest . . . En dan was er weer de verleiding: als hij nu ging . . . Hij had toch geld . . . maar dat was van moes. Ja maar als hij het nu zoo lang leende . . . maar hoe zou hij het terug kunnen geven?”

Zijn hart begon te bonzen bij al deze overwegingen. — Wat een hamertje had je toch soms in je binnenste, dat kon er op timmeren! . . . Hij zou eens even naar de prijzen van de plaatsen kijken . . .” en dan, terwijl hij stond te staren naar de groote zwarte cijfers op het witte bord, voelde hij dat hij aangepord werd. Hij schrok erg: . . . maar dan hoorde hij de stem van Hein Peters: „Zoo zeg, ga jij ook?” Bennie knikte. „Ja, zullen we samen?” Het was gezegd, hij, Bennie had het gezegd.

„Dat is goed . . . Ik zit altijd voor negentig cent, dan zie je tof goed.”

Maar Bennie schudde verschrikt zijn hoofd en zei: „O nee dat is véel te duur.”

„Nou voor zestig dan,” zei Hein Peters ongeduldig.

Met rinkelend geluid liet Bennie zijn gulden vallen op het plaatje waarop je betalen moest. Toen hij de vier dubbeltjes terug had gekregen, volgde hij zijn vriendje met knikkende knieën. Een juffrouw wees hun de plaatsen in het midden van de al donkere bioscoopzaal. Muziek weerklonk en er schoven gekleurde reclameplaten één voor één op het doek.

„Daar geef ik niets om,” zei Hein minachtend.

„Ik wel,” dacht Bennie. Hij schoof eens heel gemakkelijk tegen de rugleuning van de stoel, zocht de allerprettigste houding, bleef zóó zitten kijken.

Na een poosje was het afgelopen met de platen, het licht knipte in de zaal aan, en Bennie keek rond. — Daar boven op het balcon had hij eens met vader gezeten, wat had hij die middag een plezier gehad . . . en dan, omdat het hamertje in hem weer begon te werken, vroeg hij maar eens aan zijn buurman: „Wat krijgen we nou?”

„Dat moet je afwachten,” zei deze, uit de hoogte.

Ja. — maar ha, gelukkig ging het licht al weer uit: Het wonderlijk avontuur van mijnheer en mevrouw . . . hups weg was de titel, en de film begon. O, wat een gekke vent met een dikke buik, en o, wat 'n malle mevrouw . . . Bennie moest hardop schateren en sloeg zich van plezier op zijn knieën.

„Houd je stil zeg,” porde Hein nijdig.

Ben stak een vuist in zijn mond, want hij moest eigenlijk proesten van plezier. Toen, bij een heel belachelijke gebeurtenis schaterden alle aanwezigen en Bennie, hij dat hij zich niet langer behoefde in te houden, joelde mee. Hij moest zuchten toen het stuk uit was, toen het weer licht werd in de zaal en de pauze was aangebroken.

„Norico, ijschocolade!”

Ja, Bennie was wel aan een verfrissing toe. Hij kon zijn dubbeltje voor de tram gebruiken, en dan nog vijf cent er bij.

„Lekker hè,” genoot hij, likkend met zijn tong aan de koude lekkernij, en hij keek met een schuin oog naar zijn vriend Hein, die ook aan een chocolade tablet bezig was, en die er nog één in voorraad naast zich had liggen. —

„Nou nog een lange film hè?”

„Ja.”

Maar de film die nu volgde, viel helemaal niet in Bennie's smaak. Hè, een vrouw die veel huilde en aanstellerig deed, en een mijnheer die een echte fat was, dat zag je zóó. — 't Ging natuurlijk over liefde, dacht Bennie, groote menschen moesten er zoo dikwijls knikken over of ze van elkaar hielden, zoals tante Rietje ook zoo vaak. Nee, hij vond er niets aan! — Zich omkevend, zocht hij in het donker naar de uitgang, maar nee, hij zou niet ongemerkt weg kunnen komen. Hij raakte uit zijn humeur en liet kwaad zijn beenen

been en weer bengelen. Toen de film uit was, stond hij haastig op. „Dag!” knikte hij nog even naar Hein Peters en rende weg, drong zich tusschen de menschen door en zette het op straat op een lopen. Op een torenklok zag hij dat de wijzers op kwart over vijf stonden: wat zou hij thuis moeten zeggen, moes zou hem zeker gemist hebben!

Hij ging langzamer lopen en dacht na:

Moes verzwijgen van het geld? Nee dat kon niet. Hoe veel had hij over, hoe veel had hij geleend?

Het hamertje in hem voelde hij niet meer werken, maar het was alsof het tot een loodzwaar mokerijzer in hem was gegroeid, het zat heel vast en het woog heel zwaar. . . en hij had toch nog wel zoo'n mooi plan. Hij zou vragen of moes hem vijf en een halve week lang geen zakgeld wilde geven, en hij wilde in dien tijd best heelemaal geen prettige dingen hebben . . . zoo zou hij zijn schuld af betalen, en dan zou moes er heelemaal niet boos over hoeven zijn . . .

Maar toen hij voor huis stond, trok hij met traag gebaar aan de bel, en stil liep hij de gang in. Daar ging de huiskamerdeur open en Bennie staarde met verschrikte

oogen in het bezorgde gezicht van zijn moeder. Toen, plotseling sloeg hij zijn armen om haar middel, drukte zich tegen haar aan en begon te huilen.

„Maar Bennie,” zei zijn moeder ernstig, en ze trok hem de kamer in. Nu deed Bennie tusschen zijn snikken door het heele verhaal, van het leenen dat geen echt leenen kon zijn, en hoe hij nu het geld wilde verdienen. Toen hij eindelijk klaar was, bleef het stil in de kamer, zijn moeder keek nadenkend voor zich uit. Dan vroeg zij: „Weet je wat ik nu eigenlijk het ergste vind? Dat jij het noodig vond om naar de bioscoop te gaan. Jij vindt dus dat je het bij je moeder en je paps niet erg goed hebt, jij hebt zeker niet genoeg prettigs.

Bennie's moeder had zijn handen van haar middel losgemaakt, en zij hield hem een heel eind van zich af, zoo of hij heelemaal een vreemde jongen was, die zij eens heel streng moest aankijken. — Bennie staarde haar met ontzette oogen aan, ... en hij schudde zijn hoofd en fluisterde: „Nee, nee, heusch niet.

Moeder keek hem nog eens lang aan, en toen vroeg zij:

„Weet je heel zeker dat moes je weer kan vertrouwen, in het vervolg, ja? Zul je dan weer moeder's eigen lieve jongen zijn?”

Bennie fluisterde: „Ja moes, heusch.”

Toen zei zijn moeder: „Goed mijn jongen”; en Bennie voelde het hamertje in zich, heel hard kloppen, maar nu klopte het van blijdschap, héél hard.

DE WILDERNIS EN DE TELEFOONPALEN.

Heb je weleens op de verlaten hei telefoonpalen gezien? Ik wel, en dan moest ik er altijd over gaan mijmeren, wat een tegenstelling dat toch is: de stille hei, en daar die onafzienbare rij palen, zulk knap menschenwerk in de verder ongerepte natuur. Mijn kinderen luisterden zoo graag met hun oor tegen de palen, de zingzang van den wind in de draden, die je dan in je oor voelt gonzen, vonden ze zoo prachtig en ze dachten, dat de menschen alsmaar spraken langs dien draad, en dat dat hun stemmen waren. Van den wind wilden ze niets hooren — nu, dat liet ik zoo maar.

Maar als ik dan op zoo'n heel eenzame plek op ze zat te passen, zij van paal tot paal loopend en genietend dan moest ik vaak aan de onmetelijke wildernissen denken, waardoorheen de telefoon- en telegraaflijnen aangelegd zijn. Wat een werk! Hoe merkwaardig, daar in de diepste verlatenheid, in de grootste eenzaamheid, het knappe menschenwerk te vinden —. Het moet ook wel troostrijk zijn: wat zul je moe zijn bij het trekken door de wildernissen — het zal zijn, of er nooit een eind aan je reis komt — maar je ziet voor je oogen, dat er wèl een eind aankomt; hier overal hebben menschen geloopt en gewerkt en ze zijn weg — hun reis is dan toch óók ten einde gekomen.

Kun je begrijpen, dat ik als praktisch mensch wel eens dacht: Hoe houden ze in de wildernis die palen steeds goed in orde? Ze rotten, ze waaien om, ze worden door den bliksem getroffen en — laten de wilde dieren hen met rust? Nu vind ik daar juist een interessant bericht uit Zuid-Afrika, dat de regeering daar zéér dankbaar is voor de prachtige uitvinding en de vorderingen van de draadlooze telegrafie en telefonie, en dat ze die overal in de wildernis gaat invoeren. Want het onderhoud der palen en draden moet de allergrootste moeilijkheden met eeuwig zich herhalende kosten opleveren.

Het bericht ging over Zuid-West-Afrika. Neem de kaart van Afrika maar eens voor je. Dan krijg je heel in 't Zuiden de Kaapkolonie. En dan naar 't Noord-Westen toe: Zuid-West-Afrika met Aamaralanden, Groot Namaland, alles Engelsch gebied. Juist in de onmetelijke wildernissen van Zuid-West-Afrika ondervindt de telegrafien- en telefoniedienst de grootste moeilijkheden. En nog niet zoozeer door storm, bliksem en verrotting, als door de bewoners der wildernis. De olifanten krijgen er dartele buien en rukken dan zoo maar eens uit puur plezier een dozijntje telegraafpalen uit den grond. De giraffen bezeeren hun tengeren hals wel eens aan een draad, en dan moet de boel er maar ineens uit ook. De bavianen en apen beschouwen de palen en de draden als heerlijke gymnastiektoestellen, maken er allerlei toeren aan, wat niet bevorderlijk is aan 't goed overkomen van het telegram of het telefoongesprek. En natuurlijk gaat op een gegeven oogenblik den boel tegen den grond. Dan wonen er in dat gebied de Bosjesmannen, en die vinden de koperen draden zoo geschikt om er arm- en beensieraden van te maken. Je kunt begrijpen, hoeveel hoofdbrekens al die pleziertjes den Dienst van Telegrafie en Telefonie al hebben gekost!

Nu wordt er een ontvang- en zendinstallatie gemaakt aan den mond van de Oranjerivier. Over de hoofden heen van Bosjesmannen en Hottentotten zullen de telegrammen en telefoongesprekken gehouden worden. Gaat alles naar wensch, dan komen er verbindingen bij. Tot in het hart van de Wildernis, tot bij plaatsen met namen, die we in mooie groote boeken hebben gelezen, vol verhalen als sproken van Wonderland: Tsumeb, Grootfontein, Windhoek. Dan is 't uit met de pret der Olifanten, Giraffen, Bavianen, Bosjesmannen!

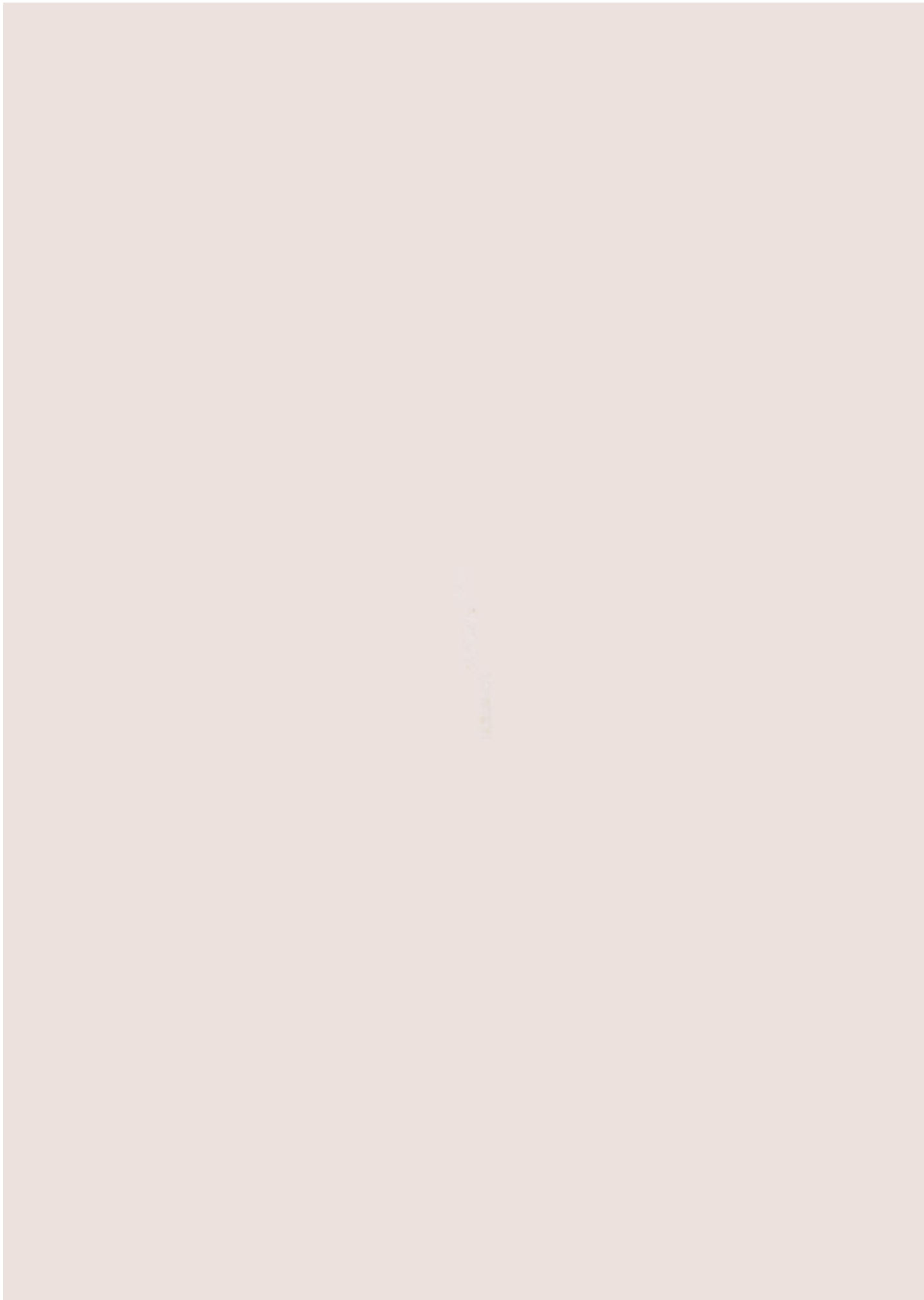
Nannie van Wehl.

Kerstboek van Zonnesch

Freddie Langeler

KERSTBOEK
VAN
ZONNESCHIJN

SAMENGESTELD DOOR
D. A. CRAMER—SCHAAP

W. DE HAAN — UITGEVER — UTRECHT

EEN KERSTVERHAAL UIT PROVENCE.

DE DUIVEN VAN ALICE.

Naar het Fransch, bewerkt door N. BASENAU—GOEMANS.

Met illustraties van ADRI ALINDO.

Alice, het dochtertje van den wever, stond voor de deur van haar huisje met haar duiven om zich heen. Het dorpje Maussane in Zuid-Frankrijk, telt vele mooie duiven, maar de duiven van Alice waren toch de mooiste van allen. Zij liepen te trippelen, terwijl zij met hun kopjes draaiden en hun borst opzetten in den zonneschijn, die als een gouden waas over hen heen viel, en hun slanke, bewegelijke halzen en toegewoven vleugels schitterden in alle kleuren van den regenboog, in purper, roze, blauw en grijs.

Maar van al die duiven waren alleen Blanche en haar maat Blanc spierwit, en deze twee had mijnheer de pastoor dan ook uitgekozen om te worden meege; dragen in de Processie voor de aanbidding der Herders op het Kerstfeest, om het kindeke Jezus te eeren.

Deze duiven van Alice waren niet alleen mooi, maar ook bijzonder tam en zij zaten op haar schouders en aten uit haar hand, wanneer zij ze riep.

Terwijl Alice temidden van haar lievelingen stond, kwam „Monsieur le Docteur” de nauwe straat van Maussane door, en bleef staan om ze te bewonderen.

„Monsieur le Docteur” was een groot man, die uit Lyon was gekomen om een week door te brengen in Maussane. Van hem werd in het dorp verteld, dat hij reeds menigmaal blinde menschen het gezicht terug had gegeven.

Blinde Barbara, die tegen den muur van haar huisje geleund zat te breien, had geduldig gezucht, als zij die verhalen hoorde. Zij dacht, dat als zij maar geld had om het te kunnen bekostigen, deze groote geneesheer haar misschien ook weer ziende zou kunnen maken. Maar, daar zij héél arm was, wist zij zeker dat er niets aan te doen was en zij blind zou moeten blijven.

Ook al was hij zulk een bekend en beroemd man, toch was „Monsieur le Docteur” een bijzonder vriendelijk mensch en hij maakte dikwijls een gemoedelijk, gezellig praatje met de inwoners van Maussane.

Zoo stond hij ook nu weer bij Alice en trachtte de duiven ook uit zijn hand te doen eten en waarlijk het gelukte. Eerst plaatste één duif zich op zijn schouder, toen een tweede en even later pikten zij de erwten uit de hand die hij hun toestak.

Blanche en Blanc bewonderde hij het meest van allen en voor hij verder ging, zeide hij tot Alice: „Misschien zou je die twee witte duiven wel aan mij willen verkoopen, kindje. Ik heb een dochtertje Angélique thuis en zij heeft reeds zoo dikwijls

gevraagd om een paar witte duiven. Zij zou zoo blij zijn, als ik deze twee voor haar meebracht. Ik zal je er een flinke som geld voor geven."

Maar vlug schudde Alice haar hoofd. „Neen, heusch niet, Monsieur le Docteur, dat kan onmogelijk," antwoordde zij. „Ik heb die duiven gekregen van mijn neef Gaspard, die ze dit voorjaar voor me meegebracht heeft uit de bergen van Amergue. En dan ziet U, behalve daarom en dat ik zooveel van ze houd, is er nog een reden waarom het niet kan. Mijnheer de Pastoor heeft ze uitgekozen onder alle duiven van het dorp, om door de herders te worden megedragen in de Processie bij het groote Kerstfeest, dat wij hier altijd vieren."

Toen begreep „Monsieur le Docteur" dat het onmogelijk was en trachtte haar dan ook niet verder te overreden.

Menigmaal stond „Monsieur le Docteur" ook stil bij 't muurtje, waar blinde

Barbara zat te breien en maakte een praatje met haar. Op den dag vóór zijn vertrek sprak hij ernstig met haar over haar oogen. „Het is volstrekt niet onmogelijk Barbara, dat je 't gezicht terug kan krijgen. Als je maar in Lyon wil komen in mijn kliniek en je aan mijn zorgen wil toevertrouwen, dan zullen we zien of er iets aan te doen is. Het behoeft je niets te kosten."

Blinde Barbara dankte hem hartelijk, maar zij antwoordde er niet veel op. Zij wist heel goed dat Lyon heel ver weg was, en dat zij niet de middelen bezat om die dure reis te betalen. Maar hierover repte zij geen woord tot „Monsieur le Docteur". Al-

leen aan Alice vertrouwde zij toe, toen deze naast haar kwam zitten, wat de goede dokter haar had gezegd en beloofd.

„Wat zeg je, riep Alice uit, „heeft hij gezegd dat hij je misschien weer ziende kon maken! Maar dan moet je gaan Barbara, natuurlijk moet je gaan; als je weer kunt zien kan je weer mooi kantwerk maken, zooals je dat vroeger deed, en dan behoef je niet eeuwig en altijd stil te zitten breien, breien, breien. Had ik maar geld genoeg voor de reis naar Lyon, dan kreeg je het dadelijk om naar den grooten „Monsieur le Docteur" te gaan."

Blinde Barbara schudde van neen. „Ik kan geen kant meer maken," zeide zij rustig. „Ik kan alleen nog maar kousen breien voor de herders. Het is niet veel, maar toch zegt mijnheer de pastoor, dat hoe nederig ons werk ook is, als wij 't met liefde doen, is Jezus toch tevreden over ons."

Dien avond, toen Alice haar duiven nakeek, die in kringen door de lucht vlogen en schitterden tegen het licht der ondergaande zon, dacht zij er aan, dat Monsieur le Docteur zoo graag Blanche en Blanc zou willen meenemen voor zijn dochtertje

Angélique. En plotseling schoot het haar te binnen, dat zij nog dienzelfden middag aan blinde Barbara had gezegd, dat als zij maar het geld had voor de reis naar Lyon, zij het haar met vreugde zou geven. Zij hield zooveel van Blanche en Blanc dat alleen zal bij de gedachte van hen te moeten scheiden, haar de tranen in de oogen kwamen. Maar van Barbara hield zij ook veel, en als zij het gezicht terug kreeg dan behoefde zij niet langer in het duister te zitten en altijd te breien, omdat zij niets anders kon doen. Misschien zou „Monsieur le Docteur” wel zóóveel voor haar duiven willen geven, als de reis naar Lyon kostte.

Moet ik ze dan niet verkoopen terwille van Barbara? vroeg zij zich af. Ja, natuurlijk. Maar wacht even. Deze twee duiven moesten immers deel nemen aan de Processie der herders. Daar moet ik eerst over gaan spreken met mijnheer de pastoor. Zonder aarzelen haastte Alice zich in het schemer-donker naar het huis van den pastoor. Deze luisterde ernstig naar alles wat Alice hem vertelde en bleef even in gedachten verzonken zitten.

Angstig hief Alice haar oogen naar hem op en zei: „Maar het is voor die arme blinde Barbara, misschien zal Jezus dat wel begrijpen.”

Mijnheer de pastoor boog zich over haar heen en kuste haar vriendelijk op haar opgeheven voorhoofd. „Daaraan twijfel ik geen oogenblik, lief kind!” antwoordde hij.

Monsieur le Docteur moest den volgenden morgen vroeg weer vertrekken naar Lyon. Alice begreep dus, dat zij onverwijld de duiven bij hem moest brengen.

Na de toestemming gekregen te hebben van mijnheer de pastoor, haastte zij zich naar de duiventil, waar Blanche en Blanc nestelden, zich in slaap kirrend, vreedzaam temidden der andere duiven.

Alice klom naar boven en nam ze er voorzichtig uit. Terwijl zij de fijne kopjes strelde ging zij 't laddertje af en plaatste ze in een mand, die zij eerst gereed had gezet. Toen de mand gesloten was, liep zij op een drafje naar Monsieur le Docteur.

„Maar, kindjelijf,” zei hij verbaasd, toen ze het huis, waar hij logeerde, bereikt had; „bedoel je dus dat ik de duiven toch mee mag nemen voor Angélique? Maar zei je niet, dat je er geen afstand van kon doen? En bovendien vertelde je mij immers, dat deze duiven juist waren uitgekozen om door de herders te worden gedragen in de processie met het Kerstfeest?”

„Dat is allemaal zoo, Monsieur le Docteur,” antwoordde Alice zachtjes en wat verlegen, „maar toch, als u mij het geld voor de reis naar Lyon wil geven voor de duiven, dan zijn zij van u.”

„De reis naar Lyon?” herhaalde de verbaasde dokter, haar nieuwsgierig aanziende „Ja,” antwoordde Alice. „Ik moet het geld voor de reis naar Lyon hebben.”

De goede „Monsieur le Docteur” ondervroeg haar niet verder, nam de mand met duiven van haar over en gaf haar zooveel geld als de reis naar Lyon heen en terug kostte.

Maussane ligt niet aan een spoorwegstation. De menschen, die vandaar naar Lyon willen gaan, moeten dit met de diligence doen, getrokken door vijf sterke paarden, die gemend worden door Arnulph Manier. Monsieur le Docteur was al lang op weg naar Lyon, toen Alice den volgenden morgen klopte aan de deur van het huisje van blinde Barbara. „Kom binnen,” riep Barbara vanuit de kamer.

„Barbara, lieve Barbara, je zult weer kunnen zien, je zult weer alles kunnen zien, want hier is het geld voor de reis naar Lyon!” riep Alice, opgewonden naar haar toerennend en legde haar het geld in de handen, die open in haar schoot lagen.

Blinde Barbara was uit pure verbazing, niet in staat om te spreken, maar toen ze